

— Колкото до тоя боръ?
Не може да бжде!

— Е, чакай, тоя път ще
ти кажа истината. Змията
бъше толкова, колкото е
моста на нашата рѣка.

— И това не може.

— Е, добре, змията бѣше
дълга колкото бѣчва.

— А, а, така значи! Зми-
ята била дебела колкото
бѣчва и дълга колкото бѣч-
ва. Така, вѣрно, и това е
било не змия, а бѣчва.

ВАС. АЛЕКСАНДРОВЪ

ПРИТЧА

за сѣага.

На нивата семе сѣячъ е засѣялъ,
но вѣтърътъ вредомъ зърната развѣялъ.
Едни отлетѣли на отъпканъ пътъ,
кждето безбройни пѣтници вървятъ,
или пъкъ кждето презъ цѣлото лѣто
надъ него се вие везденъ птиче ято.
Безъ коренъ и влага, едва дали злакъ,
'нѣзъ изгорѣли безъ поменъ, безъ знакъ,
които врѣхъ камъкъ сж паднали клетки,
отъ слънчевий пламъкъ безмилостно грѣти.
А тѣзъ, шо се сврѣли срѣдъ дивий трѣнакъ,
заглѣхнали рано отъ задухъ и мракъ.
Напраздно валѣлъ ги дѣждътъ, а росата
на утрото рано имъ мила челата.
Години минали — лѣта следъ лѣта,
а никой до днесъ имъ не зърна плода.
Но въ тучната нива посѣтото семе,
кога да настѣпи за жѣнене време,
то блика отъ свежестъ и диша животъ
и дава сѣячу очакваный плодъ.
Прѣщятъ отъ плода му голѣми хамбари
за радостъ безкрайна на млади и стари.

Отдавна позната е приказка туй,
но нека и днеска навредъ да се чуй

Прев. Стилиянъ Чилингировъ